

Een bezorgde moeder zit bij mij aan tafel vanwege haar zoon Bram. Hij is 13 jaar en heeft de diagnose ADHD. Hij kan zich daardoor moeilijk concentreren in de klas, is druk en snel afgeleid. Dit is echter niet de voornaamste reden voor aanmelding. Sinds anderhalf jaar is Bram ook zeer opstandig en zoekt steeds zijn grenzen op. Hij klimt uit het raam als hij straf heeft gekregen, en heeft een grote mond naar zijn moeder als ze hem vraagt zijn schoenen op te ruimen. Daarnaast gaat het met Bram op school niet goed. Zijn cijfers kelderen. Naar leerkrachten toe is hij brutaal, waardoor hij regelmatig de klas uit wordt gestuurd.

Opstandige puber?!

door Irene Heim

Zijn ouders zijn met de problemen die zij ervaren met Bram naar een instelling geweest. Een instelling met professionals die gespecialiseerd zijn in ADHD- of ADHD-gerelateerde klachten. De hulpverlener met wie Bram en zijn moeder het eerste gesprek hadden, gaf aan dat Bram meer begrensd moest worden. Hij liet pubergedrag zien. Hij moest kort worden gehouden. Bram werd boos op de hulpverlener. Heel boos. Zo boos dat hij in een impuls een stoel pakte en deze naar zijn hoofd wilde smijten. Het gevolg daarvan was dat Bram meteen naar de crisisopvang moest. Hij was een gevaar voor zijn omgeving.

Op het moment dat Brams moeder vertelt wat er is gebeurd, is Bram nog steeds heel boos. Hij heeft geen vertrouwen in de hulpverlening en geen vertrouwen in zijn ouders. Zij vonden het immers goed dat Bram naar de crisisopvang moest.

Als moeder haar verhaal heeft verteld, ben ik nieuwsgierig. Nieuwsgierig naar Bram. Want wat is de reden dat hij anderhalf jaar geleden plotseling dit gedrag begon te vertonen? Als ik deze vraag aan moeder stel, kan zij daar meteen antwoord op geven. Brams neef heeft anderhalf jaar geleden zelfmoord gepleegd. De neef met wie hij altijd een goede band had. De neef met wie hij kon lachen en gezellig kon kletsen, had zich verhangen boven op zolder. Bram was door het verlies van zijn neef heel verdrietig. Daarna ontwikkelde hij meer en meer probleemgedrag.

De eerste dag dat Bram in de praktijk komt, zie ik een jongen die wat klein is voor zijn leeftijd. Hij heeft zijn schouders wat naar beneden hangen en zijn petje scheef op zijn hoofd. Sloffend komt hij binnen. Als ik hem vraag of hij weet waarom hij bij mij mag komen, vertelt hij vooral over zijn probleemgedrag. Over hoe boos hij is op die mensen die hem zogenaamd probeerden te helpen, en op zijn ouders, die hem hebben laten stikken. Ik knik, dat heb ik gehoord. 'Maar Bram, weet je ook wanneer je je zo rot begon te voelen?'

Voor het eerst in de sessie kijkt Bram mij recht aan. Hij knikt.

'Toen Ferry doodging', zegt hij. 'Ik kan mij voorstellen dat je je toen heel naar voelde, klopt dat?' vraag ik.

De eerste tranen rollen over Brams wangen. De stoere, nonchalante houding van een puber verandert in die van een kleine, gevoelige jongen. Een jongen die zijn gevoel durft te laten zien. Een jongen die durft te vertellen waar hij zo verdrietig over is.

Bram vertelt dat toen hij van zijn vader hoorde dat zijn neef zelfmoord had gepleegd, hij erg in de war was.

Irene Heim is integratief kindtherapeute en hypnotherapeute. Zij heeft haar eigen praktijk in Beverwijk en in Heemskerk. Naast haar werk als therapeute schrijft zij boeken over problemen waar kinderen tegen aan kunnen lopen, maar ook over de wijze waarop kinderen problemen kunnen oplossen.
www.ireneheim.nl

Hij begreep er niets van. Zijn neef was altijd vrolijk, altijd gezellig. Iemand met wie niets aan de hand was. Bram was in de war en praatte er niet over. Als zijn neef al vond dat zijn leven niets inhield, wat stelde zijn leven dan voor? Wat stelde het leven voor? Waarom zou hij zijn best doen om iets van het leven te maken? Vragen die Bram aan zichzelf stelde. Vragen waar hij geen antwoord op had.

Er zat voor Bram zo veel lading op het overlijden van zijn neef, dat zijn gedrag erdoor werd beïnvloed.

Ik besluit samen met Bram om EMDR te gebruiken, om de lading van de laatste situatie af te halen. Tijdens de sessies die volgen, komen er veel emoties los. Stapje voor stapje wordt daardoor de lading minder.

De vragen blijven echter. Bram begrijpt nog steeds niet waarom zijn neef de keuze heeft gemaakt om zijn leven te beëindigen. Ik vraag aan Bram wie een antwoord op zijn vraag zou kunnen hebben. Hij denkt zijn moeder. In de volgende sessie vertelt Bram dat hij een gesprek heeft gehad met zijn moeder. Zij heeft hem verteld over zijn neef. Ferry was verslaafd aan drugs, had forse geldproblemen en was daardoor niet gelukkig. Hij zag geen mogelijkheden meer om zijn leven een positieve wending te geven. Hij zat vast en praatte er met niemand over. Daardoor leek het voor buitenstaanders alsof er helemaal niets met hem aan de hand was.

Het gesprek met zijn moeder leverde Bram veel duidelijkheid op. Er werden dingen verklaarbaar en helder. Hij kon daardoor het overlijden van zijn neef een plek geven.

Tijdens het evaluatiegesprek geeft moeder aan dat Bram de rust in zichzelf heeft gevonden. Hij zit zichtbaar lekkerder in zijn vel en praat meer. Natuurlijk is hij af en toe nog wel eens dwars, maar dat is de echte puber in hem! <